

Arrest

nr. 273 240 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 13
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 25 oktober 2019 en heeft een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 oktober 2019.

Op 22 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 30 september 2021 besloot de Raad eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst, diende verzoeker op 10 november 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 januari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.3. Op 27 januari 2021 besloot de commissaris-generaal tot 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 28 januari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger. U bent op (...) 1988 geboren in Maracaibo in de deelstaat Zulia. Tot 2013 woonde u bij uw ouders in Maracaibo. U hebt een broer, die in Argentinië woont en een zus in de Dominicaanse Republiek. U hebt een kind van tien jaar uit een eerdere relatie. Ze verblijft samen met haar moeder in Colombia.

U hebt een universitair diploma pedagogie en leermoeilijkheden en u werkte sinds september 2011 als pedagoog in een staatsschool tot de dag van uw vertrek uit Venezuela in 2016. U werd echter niet betaald. Om een betaalde baan in het onderwijs te kunnen krijgen, moest u ook politiek actief worden. Op 29 april 2013 sloot u zich om die redenen aan bij de regerende partij, PSUV (Partido Socialista Unido de Venezuela). Sinds die dag werkte u op 'sociale programma's, Missie Robinson en Missie Ribas. Voor de Robinsonmissie leerde u mensen lezen en schrijven. Voor de Ribasmissie gaf u Engelse les en lessen over de ideologie van de PSUV aan leerkrachten. U moest ook mensen overtuigen om deel te nemen aan pro-overheidsbetogingen als reactie op de demonstraties tegen het regime. Voor de Ribasmissie was u eveneens betrokken bij de parlementsverkiezingen van 2015. Daarvoor werkte u samen met W.(...) C.(...) en J.(...) C.(...) M.(...). U ronselde stemmen voor W.(...) C.(...). Daarnaast was u woordvoerder in de gemeenteraad sinds 2013 of 2014. In 2015 of 2016 sloot u zich aan bij de UBCH (Unidades de Batalla Bolívar- Chávez) omdat u verantwoordelijke wilde worden voor de verdeling van de CLAP-boxen waarin voedsel uitgereikt wordt. Het laatste jaar voor uw vertrek was u het steeds vaker oneens met het beleid van de partij. U ging niet langer naar vergaderingen of betogingen. Andere partijleden verdachten u ervan geen aanhanger meer te zijn van de regering, maar u reageerde daarop door hen uit te dagen te bewijzen dat uw werk niet getrouw was. U verliet Venezuela omdat u het niet meer eens was met het gevoerde beleid. Op 14 oktober 2016 reisde u naar de Dominicaanse Republiek. Na uw vertrek hoorde u via anderen dat uw vroegere medepartijleden u beschuldigden van verraad. Ze zeiden dat ze u gevangen zouden nemen of doden. U reageerde hier niet op. Ook zou iemand tijdens een vergadering in de gemeente tegen uw moeder hebben gezegd hebben dat u een dief en een verrader was. In de Dominicaanse Republiek leerde u uw partner G.(...) E.(...) M.(...) Q.(...) (CGVS (...)) kennen. Vanuit de Dominicaanse Republiek kochten jullie in maart 2018 samen een huis in Valencia in de Venezolaanse deelstaat Carabobo, van waar uw partner afkomstig is. Jullie keerden samen terug naar Venezuela op 25 januari 2019. Twee dagen later ging u op bezoek bij uw ouders in Maracaibo. In de twee weken dat u bij hen verbleef, kwam u twee keer op straat om inkopen te doen. U werd uitgescholden voor verrader, maar u besteedde er geen aandacht aan. Half februari 2019 keerde u terug vanuit Maracaibo naar Valencia. Jullie wilden er trouwen op 27 februari 2019. Die ochtend kwamen twee personen van de Guardia Nacional een oproeping op uw naam afleveren. U moest zich de volgende dag aanmelden, maar hebt dat niet gedaan. Op 28 februari 2019, rond vier uur in de namiddag, kwamen er opnieuw leden van de Guardia Nacional met een convocatie. U kocht hen om met duizend dollar en vroeg hen of ze u dan met rust zouden laten. Ze zeiden dat ze niets konden garanderen. Diezelfde dag nog verhuisde u naar het huis van uw schoonmoeder. Van daaruit regelde u uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek. U verliet Venezuela op 7 maart 2019, maar mocht de Dominicaanse Republiek niet binnen om administratieve redenen. U werd teruggestuurd naar Venezuela. Een week later, op 14 maart 2019, verliet u Venezuela opnieuw. Deze keer mocht u de Dominicaanse Republiek wel in. Uw partner volgde u op 30 maart 2019. Enkele weken of een maand na uw vertrek kwamen er opnieuw leden van de Guardia Nacional naar uw huis. Ze vroegen uw buurvrouw waar u en uw partner waren. Daarnaast haalt u aan dat u in Venezuela scheef bekeken werd door aanhangers van de oppositie. Uw partner reisde als eerste vanuit de Dominicaanse Republiek naar België. Ze kwam aan op 2 augustus 2019 en vroeg op 8 augustus 2019 om internationale bescherming. U volgde haar op 24 oktober 2019. U kwam op 25 oktober 2019 aan op de luchthaven van Zaventem in België. U werd opgesloten in het transitcentrum Caricole, gezien u over een terugkeerticket beschikte voor 5 november 2019, waaruit een intentie van een verblijf van twaalf dagen bleek, terwijl u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende op 25 oktober 2019, waaruit bleek dat u een langdurig

verblijf beoogde. Op 7 november 2019 werd u in vrijheid gesteld. Samen met uw huidige partner hebt u een zoontje, N.(...) D.(...) J.(...) M.(...) Q.(...) (CGVS (...)), dat op (...) 2020 in Sankt Vith (België) geboren is. Ter ondersteuning van jullie verzoeken om internationale bescherming leggen u en uw partner volgende documenten neer: uw paspoort, haar paspoort, uw huwelijksakte, documenten over de aankoop en de geplande verbouwing van uw huis, documenten over uw werk, documenten over uw betrokkenheid bij de verdeling van CLAP-boxen, documenten over uw betrokkenheid bij de Robinsonmissie, documenten over uw betrokkenheid bij de Ribas-missie, foto's van de personen met wie u samenwerkte, een artikel van BBC Mundo, een artikel van El Clarin, een artikel van Venezuela Al Dia, informatie over de Guardia Nacional, foto's van uw sapkraam in de Dominicaanse Republiek, reisdocumenten, een kieslijst, een kaart van Maracaibo van de parochie waar u werkte, twee convocaties en twittercommunicatie met W.(...) C.(...), de Belgische geboorteakte van uw zoon, een correctie bij de vragenlijst van het CGVS die uw partner liet invullen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Bij terugkeer naar Venezuela vreest u vermoord te worden door de Guardia Nacional of door de mensen van de gemeente of door de overheidsgezinde studenten. Voor uw minderjarige zoon vreest u dat hij zonder zijn vader, u, zal moeten opgroeien omwille van de problemen die u zelf vreest. Uw partner vreest daarnaast dat uw zoon honger zou lijden in Venezuela.

Op 22 maart 2021 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Er werd geoordeeld dat de door u aangehaalde vragen en opmerkingen van vroegere partijgenoten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kwalificeren als vervolging of als ernstige schade. Uw voorgehouden problemen met leden van de Guardia Nacional die u een oproepingsbrief brachten werden niet geloofwaardig geacht. Dienaangaande werd ook opgemerkt dat u tot tweemaal toe per vliegtuig vanuit Venezuela naar de Dominicaanse Republiek reisde en dat u noch bij uw vertrek noch bij uw terugkeer problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 30 september 2021 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd.

Op 10 november 2021 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. Uw echtgenote diende geen tweede verzoek in maar ze deed wel een eerste verzoek in naam van jullie 2 jarig zoontje N.(...) D.(...) J.(...). In het kader van uw tweede verzoek blijft u vasthouden aan uw oorspronkelijke verklaringen. U voegt toe dat uw moeder voor uw woning zorgt omdat er in januari 2021 een decreet werd goedgekeurd dat de overheid toelaat om woningen van verraders in beslag te nemen. In augustus 2021 werd er een aanhoudingsbevel op uw naam afgeleverd aan uw schoonmoeder. Daarnaast verklaart u dat uw honden in februari 2021 vergiftigd werden door militairen van de Guardia Nacional. Gevraagd naar uw vrees ten aanzien van uw zoontje dat in België verblijft stelt u dat ze hem zouden kunnen vervolgen om u te pakken te krijgen. Voorts verwijst u naar de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in uw regio. Tot slot voegde u toe dat u kampt met een allergie en astma. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een kopie van een aanhoudingsbevel, een internetartikel over de betogingen van 2016 waarin uzelf niet vermeld wordt; screenshots van een chatsessie via Messenger tussen uw echtgenote en haar moeder; enkele foto's waarop u te zien bent tijdens politieke activiteiten in Venezuela waaronder een foto van u met Pablo Perez de ex-gouverneur van de deelstaat Zulia. Na het onderhoud op de DVZ legde u nog een attest voor van de oppositiepartij Primero Justicia afgeleverd in januari 2022 in Maracaibo. In het attest wordt bevestigd dat u een actief en militant lid was van deze partij en dat u hierdoor het slachtoffer werd van politieke vervolging.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen. Er werd geoordeeld dat de door u aangehaalde vragen en opmerkingen van vroegere partijgenoten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kwalificeren als vervolging of als ernstige schade. Uw voorgehouden problemen met leden van de guardia nacional die u een oproepingsbrief brachten werden niet geloofwaardig geacht. Dienaangaande werd ook opgemerkt dat u tot tweemaal toe per vliegtuig vanuit Venezuela naar de Dominicaanse Republiek reisde en dat u noch bij uw vertrek noch bij uw terugkeer problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. U diende een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 30 september 2021 werd de beslissing van het CGVS door de RvV bevestigd.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet, met name dat de overheid uw woning in beslag zou kunnen nemen omdat u als landverrader wordt beschouwd, dat er een aanhoudingsbevel tegen u is uitgevaardigd en dat uw zontje zou kunnen vervolgd worden omwille van u (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16 en 20) moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van uw problemen met de Guardia Nacional. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

In dit verband dient nog opgemerkt dat u aangeeft dat het originele aanhoudingsbevel werd afgegeven aan uw schoonmoeder en dat u dit origineel naar België wil laten overbrengen (Verklaring Volgend verzoek, vraag 16). Dat de autoriteiten het origineel van het aanhoudingsbevel zouden afgeven en dan nog aan een familielid, die haar vingerafdrukken op het originele bevel moest zetten als bewijs van ontvangst, is op zijn minst bevreemdend zeker gezien er in het document wordt aangegeven dat u zich moet verantwoorden wegens landverraad.

Dat uw honden in uw afwezigheid vergiftigd werden door militairen van de Guardia Nacional is een loutere blote bewering die u niet aan de hand van enige feiten of elementen hebt gestaafd (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16).

Uw medische problemen (allergie en astma) staaft u niet met documenten (Verklaring Volgend Verzoek, vraag 12). Maar, hoe dan ook, houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. Het internetartikel heeft, zoals u zelf ook verklaart, geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Hetzelfde kan gezegd worden van de chat sessie via Messenger tussen uw echtgenote en haar moeder. De foto's kunnen tot slot niets wijzigen aan de eerdere vaststelling dat de door u aangehaalde vragen en opmerkingen van vroegere partijgenoten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kwalificeren als vervolging of als ernstige schade en dat uw voorgehouden problemen met leden van de guardia nacional niet geloofwaardig werden geacht. Aan het attest van Primero Justicia kan geen bewijskracht worden toegekend. Vooreerst heeft het een sterk gesolliciteerd karakter en toont u niet aan dat u dergelijk attest niet eerder kon aanvragen/voorleggen. Daarnaast dient opgemerkt dat u in de loop van uw verzoeken om internationale bescherming nooit enige melding maakte van het feit dat u lid zou zijn geweest van bovenvermelde oppositiepartij. U verklaarde daarentegen dat u lid was van de regeringspartij PSUV.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch,

sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming brengt u geen nieuwe elementen aan die deze beoordeling kunnen wijzigen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk".

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen aanvoert die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden herhaald dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet zouden zijn geschonden. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verder is de Raad geen "*principe van behoorlijk*" bekend. Voor zover verzoeker hiermee verwijst naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht ("*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*") en de motiveringsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in zijn arrest nr. 261 433 van 30 september 2021, in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal op 22 maart 2021, besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen concrete aanwijzingen bleken dat verzoeker bij terugkeer problemen zou ondervinden met de Venezolaanse overheden dan wel de oppositie omdat verzoeker een ambtenaar en lid van de partij was die naar het buitenland vertrokken is en/of omdat hij als partijlid van de PSUV gekend staat. Dienaangaande werd ook opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker tot tweemaal toe per vliegtuig vanuit Venezuela naar de Dominicaanse Republiek reisde en dat hij noch bij zijn vertrek noch bij zijn terugkeer problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. Tevens werd geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde vragen en opmerkingen van vroegere partijgenoten onvoldoende zwaarwichtig waren om te kwalificeren als vervolging of als ernstige schade.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest

indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. In het kader van het huidig tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw verwijst naar de gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Zo zet hij tijdens zijn 'verklaring volgend verzoek' op de Dienst Vreemdelingenzaken immers uiteen dat de overheid zijn woning in beslag zou kunnen nemen ten gevolge van een decreet uit januari 2021 dat toestaat aan de overheid om zich eigendommen toe te eigenen van verraders, verklaart hij dat er een aanhoudingsbevel naar zijn adres in Venezuela is opgestuurd omdat hij politiek vervolgd wordt en geeft hij aan dat zijn echtgenote en zoon ook vervolgd kunnen worden om hem "*te pakken te krijgen*" (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 16, vraag 20 en vraag 22). Verzoeker voegt in het kader van zijn huidig volgend verzoek voorts toe dat zijn honden in februari 2021 vergiftigd werden in Venezuela en dat hij vermoedt dat dit gebeurde door militairen van de *Guardia Nacional* met het doel om hem tevoorschijn te laten komen (*ibid.*, vraag 16). Ook wijst hij op zijn medische problemen, met name dat hij meer last heeft gekregen van zijn allergie en astma waarvoor hij medicatie neemt (*ibid.*, vraag 12). Verzoeker benadrukt tevens dat er een hoog voorkomen van geweld is in de regio waar zij woonden en dat de socio-economische situatie maakt dat er voor hem geen enkele manier is om zijn zoon en vrouw te kunnen onderhouden (*ibid.*, vraag 22).

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende stavingstukken voor: een kopie van een aanhoudingsbevel; een internetartikel over de betogingen van 2016; screenshots van een chatsessie via Messenger tussen zijn echtgenote en haar moeder; enkele foto's waarop verzoeker te zien is tijdens politieke activiteiten in Venezuela waaronder een foto met Pablo Perez; een attest van de oppositiepartij Primero Justicia van januari 2022.

2.3.5. Verzoekers huidig volgend verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen: (i) er moet worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet. Dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omwille van het feit dat de door hem aangehaalde vragen en opmerkingen van vroegere partijenoten onvoldoende zwaarwichtig waren om te kwalificeren als vervolging of als ernstige schade, zijn voorgehouden problemen met leden van de *Guardia Civil* die hem een oproepingsbrief brachten niet geloofwaardig werden geacht. In dit verband ook werd opgemerkt dat verzoeker tot tweemaal toe per vliegtuig vanuit Venezuela naar de Dominicaanse Republiek reisde en hij hierbij geen problemen kende met de Venezolaanse autoriteiten. Dat deze weigeringsbeslissing werd bevestigd door de Raad in zijn arrest van 30 september 2021, zodat verzoeker bijgevolg geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot zijn vorig verzoek, behoudens voor zover er, wat hem betreft een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet hetgeen in onderhavig geval niet voorhanden is; (ii) met betrekking tot de verklaringen die verzoeker aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die voortvloeien uit het vluchtrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, met name dat de overheid zijn woning in beslag zou kunnen nemen omdat hij als landverrader wordt beschouwd, dat er een aanhoudingsbevel tegen hem is uitgevaardigd en dat zijn zoontje zou kunnen worden vervolgd omwille van hem, moet worden beklemtoond dat zijn vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van zijn problemen met de *Guardia Civil*. Het gegeven dat hij naar aanleiding van huidig verzoek bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets wat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich onvoldoende om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen; (iii) waar verzoeker aangeeft dat het originele aanhoudingsbevel aan zijn schoonmoeder werd afgegeven en hij dit origineel naar België wil laten overbrengen, moet nog worden opgemerkt dat het op zijn minst bevreemdend is dat de autoriteiten het origineel zouden afgeven en dan nog aan een familielid die haar vingerafdrukken op het originele bevel moest zetten als bewijs van ontvangst, te meer nu in het document wordt aangegeven dat verzoeker zich moet verantwoorden voor landsverraad; (iv) dat verzoekers honden in zijn afwezigheid werden vergiftigd door militairen van de *Guardia Civil* is een loutere blote bewering; (v) verzoeker staft zijn medische problemen (astma en allergie) niet met documenten en hoe dan ook dient erop gewezen dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; (vi) de overige documenten die verzoeker voorlegt zijn evenmin van aard om zijn

verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen; (vii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd geoordeeld dat hij niet in mensonwaardige omstandigheden zou leven in geval van terugkeer naar Venezuela en uit zijn profiel en familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit aldus niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoeker persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, zodat bijgevolg niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen; (viii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet

bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote beweringen, poneert een vrees voor vervolging, minimaliseert de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en spreekt de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch aan te tonen dat er elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift voorts nog dat het door hem voorgelegde aanhoudingsbevel toelaat om aan te tonen dat hij in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden vastgehouden wegens zijn politieke opinies. Hij hekelt voorts dat het CGVS het verrassend vindt dat het aanhoudingsbevel niet rechtstreeks aan verzoeker werd betekend, maar aan een familielid en wijst er in dit verband op dat het ook in België gebeurt dat een gerechtelijke akte aan een familielid wordt betekend omdat de betrokkene niet aanwezig is, hetgeen dus zeker niet illegaal is wanneer de bestemming niet aanwezig is in zijn land van oorsprong. De Raad herhaalt er in dit verband vooreerst dat in het arrest nr. 261 433 van 30 september 2021 reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met leden van de *Guardia Civil* die hem een oproepingsbrief brachten. Vermits documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, kan de kopie van het aanhoudingsbevel de vastgestelde ongeloofwaardigheid dan ook niet herstellen. Bovendien dient te worden benadrukt dat, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt aangevoerd, op zich niet wordt geoordeeld dat het "verrassend" is dat het aanhoudingsbevel niet rechtstreeks aan verzoeker maar aan een familielid werd betekend, doch wel dat het niet aannemelijk is dat de autoriteiten het origineel van het aanhoudingsbevel zouden hebben overhandigd aan verzoekers schoonmoeder vermits zij dit originele document zou hebben moeten voorzien van haar vingerafdruk als bewijs van ontvangst en in dit document wordt aangegeven dat verzoeker zich moet verantwoorden voor landsverraad (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', stuk 16). Door het origineel aldus aan verzoekers schoonmoeder af te geven, lijken de autoriteiten niet langer over een bewijs te beschikken van afgifte van dit document, hetgeen geenszins aannemelijk is. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen enkel valabel argument aan tegen deze vaststelling, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) verzoekers honden in zijn afwezigheid werden vergiftigd door militairen van de *Guardia Civil* een loutere blote bewering betreft; (ii) verzoeker zijn medische problemen (astma en allergie) niet staaft met documenten en hoe dan ook erop dient gewezen

dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; (iii) de overige documenten die verzoeker voorlegt evenmin van aard zijn om zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker merkt in het verzoekschrift nog op dat het CGVS, in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verkeerdelijk heeft geoordeeld dat het bestaan van een gewapend conflict in Venezuela geen reëel risico betekent voor de veiligheid van de burgers. Verzoeker verwijst hierbij naar een onderzoek dat is geopend tegen het beleid van president Maduro wegens Misdaden tegen de Mensheid, aanbevelingen van de Verenigde Naties (stuk 3 bij het verzoekschrift) en een verslag van Amnesty International van 18 februari 2021 (stuk 4 bij het verzoekschrift), evenals het jaarrapport 2020 van Amnesty International over Venezuela (stuk 5 bij het verzoekschrift).

De Raad merkt in dit verband op dat in zijn arrest nr. 261 433 van 30 september 2021 in verband met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet reeds omstandig werd geoordeeld als volgt:

“7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in Venezuela.

7.2.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch wordt onderworpen aan mishandeling, is het in beginsel niet noodzakelijk om een bewijs van persoonlijke risicofactoren te overleggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

7.2.2. Voor zover de verzoekende partijen wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen en het gegeven dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te staan in geval van terugkeer.

7.2.3. In de mate waarin de verzoekende partijen zouden menen ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen door de socio-economische situatie in Venezuela te vermelden, wordt het volgende opgemerkt.

7.2.4. De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolg in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)” (eigen onderlijnen).

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

7.2.5. Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie die door beide partijen aangereikt wordt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten die door de verzoekende partijen geciteerd worden in dezelfde lijn ligt als de informatie in de administratieve dossiers en de aanvullende nota van verwerende partij.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissingen in dit verband het volgende wordt uiteengezet: “Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in staat was een huis te kopen (CGVS xxx, p. 4), dat u geld had gespaard om het te verbouwen (CGVS xxx, p. 10), dat u geld verdiende met uw werk (CGVS xxx, p. 7) en steun kreeg van uw ouders (CGVS xxx, p. 7). Naast de bovenstaande problemen haalt u geen andere problemen aan, ook niet wanneer u er naar gevraagd wordt (CGVS xxx, p. 15). Uit de verklaringen van uw partner blijkt daarnaast dat ze in het verleden werkte (CGVS xxx, p. 7), dat ze haar moeder hielp op financieel vlak (CGVS xxx, p. 8). Nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie bij terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zouden terechtkomen. Uw partners vrees dat jullie zoontje honger zou lijden ingeval van terugkeer naar Venezuela (CGVS xxx, p.19), maakt ze dan ook niet concreet aannemelijk.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.” Voormelde concrete en terechte motieven van de bestreden beslissingen worden niet weerlegd door de verzoekende partijen. Door louter te citeren uit algemene rapporten over de socio-economische situatie in Venezuela, brengen de verzoekende partijen geen afdoende, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze zullen onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien.

7.2.6. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

7.2.7. In casu blijkt niet dat de verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. De verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit de administratieve dossiers of door verzoekende partijen neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partijen in concreto dienen aan te tonen dat zij in hun land van herkomst worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.”

Door in het huidige verzoek opnieuw te verwijzen naar de socio-economische situatie in Venezuela en de loutere bewering dat verzoeker geen manier zal vinden om zijn zoon en vrouw te onderhouden, brengt hij geen nieuw element aan dat een ander licht kan werpen op voormelde vaststellingen waarin onder meer wordt geoordeeld dat nergens uit verzoekers verklaringen (of deze van zijn echtgenote) kon blijken dat zij bij een terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zouden terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd en/of waaraan wordt gerefereerd blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de “*COI Focus. Venezuela: Situatieschets*” van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politieke geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd door de Raad in zijn arrest van 30 september 2021 geoordeeld dat verzoeker weliswaar afkomstig is uit Maracaibo gelegen in de deelstaat Zulia, doch uit de door hem afgelegde verklaringen (alook deze van zijn echtgenote) en neergelegde documenten bleek dat hij samen met zijn echtgenote in Valencia, gelegen in de deelstaat Carabobo, een woning bezit. Na hun terugkeer uit het buitenland, en voor hun vlucht naar Europa wensten verzoeker en zijn echtgenote zich te vestigen in de deelstaat Carabobo van waar verzoekers echtgenote afkomstig is. Bijgevolg dient ook in het kader van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming rekening te worden gehouden met de veiligheidssituatie in Valencia gelegen in de deelstaat Carabobo. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Carabobo actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Carabobo, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Middels de stukken gevoegd bij het verzoekschrift toont verzoeker toont het tegendeel niet aan. Deze stukken betreffen immers de algemene situatie in Venezuela en de situatie in de hoofdstad Caracas, in de zone La Vega, waaruit verzoeker niet afkomstig is.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET